

своето сърдце и го бѣ притурилъ къмъ душата на стария прозорливъ учителъ. Ролята бѣ изработена съ тънъкъ усѣтъ. Отъ нея вѣеше искрено благородство и човѣчностъ. Колко добре тая роля допаднаше на наторела на Богомилъ Андреева !

Артистътъ Богомилъ Андреевъ имаше и друго качество, което щастливо допълняше естествеността му и опредѣляше неговата театрална игра като голѣмо реалистично изкуство — простотата. Тя сѣщо бѣ свойствена на Б. Андреевъ, както и естествеността.

Да играе просто — едва ли има нѣщо потрудно за актьора ! Но тъкмо да се говори просто на сцената е велико и прекрасно. Когато играта му е проста, артистътъ не показва, не играе, а — живѣе на сцената. Заживѣе ли артистътъ на сцената, той безъ съмнение твори. Въ творческа треска много често сме виждали Б. Андреевъ. Въ такива минути неговата игра минава леко, безъ видима напрегнатостъ, създава нови физически движения, които опредѣлятъ образа, но така непринудено, сякашъ всичко се ражда само по себе си. Звучитѣ и жестоветѣ придобиватъ единенъ животъ, ставатъ родни на душата на актьора и се проявяватъ подъ изблика на нѣкаква вътрешна сила.

Стариятъ провинциаленъ търговецъ Гордей Карпичъ отъ „Бедността не е порокъ“ влиза въ числото на милитѣ и простичко изваяни об-